

עין משפט
גר מצוה
:ר

בו א מ"י פ"א מהל'
חגיגה הלכה א:

גליון הש"ס

תוספות ד"ה יש בשמחה
ובי' ולא בשתיהן. עין
פסקים דף ע ע"ב תוספות
ד"ה מ"ט:

מוסף רש"י

[illegible]

דבינו חננאל

[illegible]

הכל חייבין פרק ראשון חגיגה

מי איבא מדי דמעיקרא לא בעי הפשט. דוקא (א) קא מנעיה ליה משום דעיקר הפשט כתיב בגופיה אבל מעילת ראייה אע"ג דאמת הוא דטעונה הפשט לא קשה ליה מדי כיון דלאו בגופיה כתיב: **דב**י עקיבא וכו'. אע"ג דכחמישי בנה מונח ולא ניתנה חזרה עד

סני דרש מחותה שעה
והנחמ מעשיה נסיון דכתיב עולת
תמיד תשפיה בהר סני ומאן דלא
דרש הא מוקי לה דעולה טעויה
כלי וכן פירש רש"י ציטוקי חומש
השפיה בהר סני ובספרי דרש לה
שנעשת בהר סני קדם לתורה
והיוו בחמישי שנה מוצא:
י"ג בשמחה שאין בשתייה. ובסופ'
גרסין שהשמחה י"ג לה
השלומין כל שנה * ולא בשתיין
והשמחה שלנו דלא גרס י"ג לה
בספרא ליה דגם באיני י"ג לה
השלומין ולא קאמר י"ג בשתיין
שליכין שיעור מה שאין כן בשמחה
דלאמא אף שמחה י"ג לה שיעור ומיהו
גבולא הכי ניחא דלא נחית למיתני
דכח כלל דהא דפריש' לעיל (י"ג)
דק חומרא בלחם שאין בשמים ולהכי
לא חשיב שתיין אינן בלחם מכל דבר
מה שאין כן בשמחה בלחם מכל דבר
דהא חומרי דשמים לא קא חשיב:
אירי ואירי פריש הווי. אליבא דמי:
עולת ראייה הווי ואפי' למ"ד

עולה ממד קודם מתן תורה היתה
של פרים והדר אישטנו כמו שנשתנה
מתן הפשט וניתוח לרבי יוסי הגלילי:
מאי נקא מינה. כלומר מאי
דהוה הוה וכן פריך בפ"ק
ידימא (דף ה' וסג') גבי מיל הלוישן
ובפסחא (ל"ג) גבי אימורי פסחיסין
ובסנהדרין (דף טו' וסג') גבי שור
מנין בכמה לא בעי משום דכרונה
מנין (דף לה') ובתענית (דף י"א') גבי
בכמה שמש מזה כל ימי המלואים
לדלא פריך ליה התם נמי למיסגר
האמר לפי שלא מנינו בגדי כהונה
דק לאהרן וזניו ועוד דלכתי לא
נמחבו הנגדים דבעין עליהו הוזה
ונפקא מינה לעבוד כמלואים כולה
הואת נגדים:
לפסוקי טעמא. ולא דמי לה'
מקראות שאין להן
הכרע (יומא דף נג.) ולא זולתין כמר
פספוקי טעמא התם לא מנינן קאי
הוה לחד מניניהו דלין משמעתא מתי
סוף אבל הכא קאי לתרווייהו:
ששין הן שיעור הפאה. דכתיב
לא תכלה פאת שדך (ויקרא
ט"ו) ומדאורייתא היא דלילי מדרבנן
אמר בתרם ראשון הכו' ופליגי דף

תקף: וכן) אין פומחין (לעני בגורן פחות) מששים ופלוגי אמוראי
הירושלמי חד אמר אין להם שיעור למעלה ולא למטה כלומר יוכל
לפחות ענה ומעלה כל שדור וחד אמר למעלה אין לה שיעור
למטה יש לה ובעי מאי בידיה כלומר ודאי לכולי עלמא איכא ומשני
איכא פיתא מששים למחל דאמר אין לו שיעור כלל מה שנתן נתן ופס
אמה שנתן נתן ואינו פטור מפאה חכה העני ומחייב במעשר ופס
בבבא אהא כו' ופריך אמאי לא חשיב תרומה ומשני תפטר ממני
ובמ' דף יא' כלומר שיש בה חילוק דאמר רבי יוחנן עושה אדם כל
שיעור שיעור בפרק בכל מעשרין תרומה הרי פלה דאין אדם
שדורו פטור דמנין פאה אהא שדך בקולקור פלה דחמנה פאה
בבבאריס גמי הכתיב ראשית וליבשי שירים יכריס כמו בתרומה
המחולקת עין יפה עין רעה וזנינות לאפוקי דך דעניינס שדך
לאליעזר אמר אהא מעשרה יתר מכאן יעשה תרומת מעשר למח
אומר דע שיעור שחולין ומפריס ירושלמי שעתא

(א) נראה ד"ל שכתב של ל"ה שלא נכדו ע"ו וס"ו.
(ב) לנאורה ל"ל ולא סבר לה כד"ש אז ד"ל דסמי ר' ישמעאל מדברי אבי.

וּפְתוּחוֹת בָּהֶם מוֹעֵד. מִשְׁהוּק הַמִּשְׁכָּן וְדִירָב עֲמוּ מַעַל (א) הַפְּרוּחַ
שֶׁסָּפַר לֹא הִכְמוּז כְּדִמְיוֹ וְיִקְרָא אֶל מֹשֶׁה וְדִירָב ה' אֱלֹהֵי מֹאֲהַל
מוֹעֵד לֵאמֹר וּבִסְפָר מוֹעֵד כֵּהֵנָּה הֵדִינוּ וְיִקְרָא תִּפְרֹשׁוּ כָּל הַלְלוֹת
קִרְקָן וְכֵן דְּבָרֵי הַרְבֵּה: וְעַשׂוּ. פֶּסֶם שֵׁנִית וְכֵן מֵה שֶׁנֶּאֱמַר כֹּאֵן נִגְמַר
כֹּאֵן וְעֵצִים: שָׁלַח: וְנִשְׁמָר: וְנִשְׁמָר: וְנִשְׁמָר:

עקיבא אומר כללות
ונשנו באהל מועד
ב ואי סלקא דעתך
במדבר עולת תמיד
ויקרא לא בעי הפשט
ששט וניתוח ר' אלעזר
עשויה כהר סיני ר'
נאמר בסניי והיא
עקיבא אומר קרב
ה אני מקיים² הזבחים
מדבר ארבעים שנה
לוי שלא עברו ע"ז
הלל הא דאמרן ר'
יוסי הגלילי דתניא
שלש מצות נצטוו
איהי חגיגה ושמהה
הק ויש בחגיגה שאין
שאר בשתייהן יש
שן שהראיה עולה
בשתייהן יש בחגיגה

נחמקיים ויחגורו לי ממזכר (שמות) **השפחה**
שנאמר להם במצרים: **השפחה**
והגת כנענים. דמיון ושמחת אלה
וביתך (דברים יד): **מה שאלן** כן
כשמיין. דמיון עשה שהזמן גרמא
הן והכחזו לא יריבה אותן: הכי
גרמין ורבי **ישמעאל מלי טעמא**
קא מוקמט ליה כיום שמאי אי
סלקא דעתך רבי, וכל גרסין אמר
לך. והכי פירושא לאני פריך דאמר
לעיל בית שמאי ורבי ישמעאל כו'
מלי טעמא מוקמט לה לרבי ישמעאל
דלא סלקא דעתך שמאי בנקום
זית הלל אינו משנה משום דשמעת
ליה דאמר פרטות לא נאמרו בסני'
וקשיא לך אי סלקא דעתך עולת
תמיד הואי ומי איכא מידר כו' משום
ללא הוה לך לאוקמה כדכתיב
שמאי (ו) **הא ר' יוסי הגלילי**. דשמעת
ליה כהדיא דאמר לעיל עולת תמיד
הואי ואפילו הכי שמעינן בעולת
תמיד דלית זיה הפשט ויניחוח:
לפסוקי טעמים. בגיטות. אט תאמר
שני מינין קורין אלה לפסוקי הטעם
של ויעלו עולות בלחנתא כמו
שאלו קורין אותו אז כווק קען טעם
שמפסיק הדבור ממה שבלאחוריו ואם מן
אלה היה לרבי אלה להכריזו באלה

מאשר טעמים שאין מפסיקין בגון פשטא או רביע: לאומר הרי עלי
עולה כו' גר' ולא גרסי' כאומר: נפקא מינה לאומר הרי עלי עולה כאומר
עולה. מה יביא פירס או כבשים מיקו: תנן הכס. במסכת פסח:
הפאה

ונפאה ואם הוסיף חייב במעשר ולמאן דאמר יס לו שיעור למטה
שישלים שיעור ששים צבת אחת דלא הוי פאה אם לא שילם לו
המחלוקת לשון פלוגתא דמיא דמחלוקת בשמיניא דקריקין במדבר
ודעו צבורים לשון אחר עושה כל שדהו תרומה דהא צעיק ראשית
עושה כל שדה פאה ועושה עד שלא קר שצולת לא נהמיב
קציר והכי קאמר דמשנתחייב צפאה לה לה שיעור וכי מימא
ורבינן ליה ההם ראשית כל צבורי כל ואני הייתי מפרש מפני
אחר דפליגי במסכת תרומה (פרק ד' מ"ה) המרבה בתרומה רבי
עוד רבי ישמעאל אומר מחלה חולין ומחלה תרומה ר' עקיבא
רבי ישמעאל דראשית דגנן דיו לראשית שיהו כדגן:

והצבורים

מסורת הש"ס

(א) [תוספתא פ"א, ב] ונחמיה
קטור: ע"ש ודף קכ.
[תוספתא דפרה פ"ד,
ג] ויחמא נח, ד) פלה פיה
מ"א חולין קל"א, ה) ויקרא
א"ל ו) כד"ה שומע, ו) ועי'
בבב"א ד"ה שר פנין,
ה) וז"ל לפאה.]

תורה אור השלם

1. עלת תמיד העשיה
בבד סיו לרית נוח
אשה לו: במדבר כח ו
2. הובחים ומנחה
הנשחם לי במדבר
ארבעים שנה בית
ישראל: עמוס ה כה
3. וישלח את נערי בני
ישראל ויעלו עלת
יובח וזכחים שלמים לי
פרים: שמות כד ה

הנהגות הב"ח

[illegible]

רבינו חננאל (המנוח)

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones